

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 31. stycznia 1915.

Treść: (Nr 20.—25.) 20. Rozporządzenie, którem przedłuża się termin przewidziany w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, dotyczącego austriackiej korporacji militarnej. — 21. Rozporządzenie celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915 w sprawie odroczenia zapłaty prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych. — 22. Obwieszczenie celem sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. grudnia 1914, dotyczącem piątego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. — 23. Rozporządzenie o poręczonej wzajemności w państwie niemieckiem odnośnie do postanowień procesowo-prawnych na rzecz osób wojskowych. — 24. Rozporządzenie, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót chleba i pieczywa. — 25. Rozporządzenie w sprawie ustanowienia ceny najwyższej dla mączki ziemniaczanej.

20.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem skarbu z dnia 28. stycznia 1915,

którem przedłuża się termin przewidziany w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 141, dotyczącego austriackiej korporacji militarnej.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się:

§ 1.

Termin, przewidziany w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 141, przedłuża się na trzy miesiące po zawarciu pokoju, zakończającym wojnę.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1915.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Engel wlr.

21.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 29. stycznia 1915

celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, w sprawie odroczenia zapłaty prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych.

§ 1:

Przy wykonywaniu § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, należy w ten sposób zastosować rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 333, że w miejsce

powołanego tamże § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, ma wejść wszędzie § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1915.

Engel wlr.

22.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 29. stycznia 1915

celem sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 359, dotyczącem piątego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII.

W cenniku lekarstw, ogłoszonym w części CXCIV. Dziennika ustaw państwa z roku 1914, Nr. 359 winna stopa należytości w punkcie 2. „uwagi“ do taksy za czynności sporządzania recept (strona 1412) opiewać zamiast 3 h, właściwie 5 h.

Heinold wlr.

23.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 30. stycznia 1915

o poręczonej wzajemności w państwie niemieckiem odnośnie do postanowień procesowo-prawnych na rzecz osób wojskowych.

Z odwołaniem się na rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 328, o postanowieniach na rzecz osób wojskowych w sile zbrojnej jednego z przymierzonych państw, prowadzących wojnę, podaje się do wiadomości, że ustawodawstwem państwa niemieckiego poręczona została wzajemność odnośnie do wydanych rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178, postanowień wyjątkowych w dziedzinie postępowania w sprawach cywilno-prawnych dla osób wojskowych i osób z nimi na równi postawionych.

Hochenburger wlr.

24.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 30. stycznia 1915,

dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót chleba i pieczywa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Nie wolno używać do wytwarzania chleba przedniej mąki pszennej, przeznaczonej do pieczenia i do gotowania (punkt 1. i 2., § 1. ustęp 1., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324).

§ 2.

Pszennej mąki na chleb, pszennej mąki jednolitej i mąki żytniej (§ 1., ustęp 1., punkt 3., i ustęp 2., tudzież § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324) wolno używać do wytwarzania chleba tylko w ilości, która nie przekracza 50 procent ogólnej wagi ilości mąki, przeznaczonej do przerobienia. Reszta ma składać się z mąki jęczmiennej, kukurydzianej, owsianej, ryżowej, ziemniaczanej, mączki ziemniaczanej lub miazgi ziemniaczanej, i to bądź z jednego z tych gatunków bądź z mieszanki dowolnej.

Mączki ziemniaczanej wolno jednak dodawać tylko najwyżej 20 procent ogólnej wagi ilości mąki, którą się ma przerobić.

Prócz tego można przymieszać cukier, jednak tylko najwyżej 5 procent ogólnej wagi ilości przerobić się mającej mąki.

Przy używaniu mąki, zmieszanej już według § 3., ustęp 2., § 4. i § 5. powołanego rozporządzenia ministeryalnego, należy przez dodanie przymieszek stworzyć stosunek mieszanki, powyżej przepisany.

§ 3.

Piekarze, handlarze i inne osoby, zajmujące się sprzedażą chleba, mają obowiązek sprzedawać kupującym chleb także krajany w kromkach w każdej żądanej ilości.

§ 4.

Polityczne władze krajowe mogą w razie potrzeby ustanowić cenę sprzedaży, uwzględniając jakość i wagę chleba mieszanego tudzież mając na oku stosunki istniejące.

§ 5.

Do wytwarzania pieczywa małego wolno używać przedniej mąki pszennej, przeznaczonej do pieczenia lub do gotowania (§ 1., ustęp 1., punkt 1. i 2., tudzież § 3., ustęp 1., rozporządzenia ministerjalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324) tylko w tej ilości, która w pierwszym przypadku nie przewyższa 50 procent a w ostatnim 70 procent ogólnej wagi ilości mąki, przeznaczonej do przerobienia.

Reszta winna składać się z przymieszek, oznaczonych w § 2., ustęp 2. i 3., i to z poszczególnych lub z dowolnej ich mieszanki.

Polityczne władze krajowe mają ustanowić wagę, kształt i cenę sprzedaży tego pieczywa małego. Wytwarzanie wszelkiego innego rodzaju pieczywa z mąki pszennej jest zakazane.

§ 6.

Polityczne władze krajowe są uprawnione zezwolić na prośbę każdym razem z osobna w przypadkach, zasługujących na całkiem wyjątkowe uwzględnienie, w szczególności odnośnie do wytwarzania chleba i pieczywa dla zakładów leczniczych, jakoteż dla celów dyetetycznych i religijnych, na wyjątki od przepisów §§ 1., 2. i 5.

§ 7.

Polityczne władze krajowe mogą odpowiednio do stosunków miejscowych ustanowić ilość dziennie dozwolonych wypieków chleba i pieczywa małego, w przemysłowych przedsiębiorstwach wytwórczych.

§ 8.

Przepisów niniejszego rozporządzenia o mieszkankach mącznych należy także i wtedy przestrzegać, jeżeli ciasto na chleb lub na pieczywo, przyrządzone już przez osobę trzecią, przynosi się do piekarni celem jego wypiekania.

Także mąki pszennej i żytniej, wytworzonej w młynach, w których się mieli za otrzymaniem wynagrodzenia, dla użytku domowego producentów zboża, wolno używać do sporządzania chleba i pieczywa tylko w postaci mieszanki, przepisanej niniejszem rozporządzeniem.

§ 9.

Handlarzom i innym przekupniom wolno wprowadzać do obrotu tylko taki chleb i takie pieczywo, wytworzone z mąki pszennej lub żytniej a pochodzące z krajów tutejszych, które odpowiada przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

Do sporządzania w sposób przemysłowy ciast tak zwanych babek, pączków, strudla, ciasta francuskiego i drożdżowego, sucharków i tym podobnych, wolno używać przedniej mąki pszennej do pieczenia tylko w takiej ilości, która nie przewyższa 70 procent ogólnej wagi ilości mąki, przeznaczonej do przerobienia.

Reszta winna składać się z przymieszek, wymienionych w § 2., ustęp 2. i 3., i to z jednego z tych gatunków lub z ich dowolnej mieszanki. Produkcja tego rodzaju dozwolona jest nadto tylko w dwóch dniach w tygodniu. Naczelnik gminy winien te dwa dni stosownie do miejscowego zwyczaju ustanowić i podać do wiadomości publicznej.

Każde wytwarzanie w celu odpłatnego udzielania osobom trzecim uważa się za dokonane w sposób przemysłowy.

§ 11.

Zakazuje się używanie w piekarniach i cukierniach mąki pszennej, żytniej lub jęczmiennej jako mączki do posypywania dla oddzielania wytworów z ciasta.

§ 12.

Wytwory piekarniane i cukierniane wolno wytwórcom i handlarzom tudzież w przemysłowych przedsiębiorstwach gospodnich i szynkarskich wszelkiego rodzaju wydawać gościom tylko na ich żądanie względnie zamówienie. Wystawianie na stołach tac z tymi wytworami jakoteż obnoszenie na tacach celem wolnego ich wyboru jest zakazane.

§ 13.

Piekarze, cukiernicy, inne osoby, zajmujące się sprzedażą pieczywa, jakoteż przedsiębiorcy gospodni i szynkarscy wszelkiego rodzaju winni jedną odbitkę drukowaną niniejszego rozporządzenia przybić w swych ubikacjach sprzedaży i ruchu przedsiębiorstwa na miejscu dla każdego widocznem.

§ 14.

Polityczne władze pierwszej instancji, jakoteż władze policyjne są uprawnione przedsięwziąć

przez swe organa lub przez ustanowionych specjalnie w tym celu i odnośnie do zachowywania tajemnic przedsiębiorstw zaprzysiężonych rzeczoznawców każdego czasu oględziny w ubikacjach, w których sporządza się towary piekarskie, przechowywa je, wystawia się na sprzedaż lub pakuje, wglądać do zapisków przedsiębiorstw i według własnego wyboru pobierać próbki do zbadania.

Przedsiębiorcy i ich zastępcy są obowiązani dawać wszelkie wyjaśnienia organom urzędowym, jakoteż rzeczoznawcom, jakiego oni tylko zażądają.

Polityczne władze pierwszej instancji, jakoteż władze policyjne są uprawnione do powoływania do tych czynności urzędowych także organów straży skarbowej, policji środków żywności i policji targowej urzędów gminnych.

§ 15.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i przepisów, wydanych na jego zasadzie, o ile niema zastosowania odpowiedzialność karnosądowa, będą karały władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 5000 K lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec a zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, można nadto odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do wytwarzania chleba i pieczywa dla administracyi wojskowej.

§ 17.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 6. lutego 1915 w miejsce rozporządzenia ministeryalnego z dnia 31. października 1914, Dz. u. p. Nr. 301.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

25.

Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa i Ministra spraw wewnętrznych z dnia 30. stycznia 1915,

w sprawie ustanowienia ceny najwyższej dla
mączki ziemniaczanej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274,

zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Cena za jeden cetnar metryczny najlepszego gatunku mączki ziemniaczanej nie może przekroczyć przy sprzedaży, dokonywanej przez producenta mączki, 50 K.

§ 2.

Pod ceną najwyższą, ustanowioną w § 1., rozumie się cenę w miejscu produkcji. Ona zawiera koszt przewozu aż do najbliższego towarowego dworca kolejowego, w razie przewozu wodą aż do najbliższej stacji dla statków, tudzież kosztu załadowania. Cena najwyższa obejmuje także cenę worka i uważa się brutto za netto przy zapłacie gotówką.

W razie odsprzedaży wolno prócz kosztów przewozu doliczyć nadwyżkę jednorazową w wysokości 1½ procent ceny najwyższej.

§ 3.

Polityczna władza krajowa może wezwać posiadacza mączki ziemniaczanej, aby towar znajdujący się w jego posiadaniu dostawił po cenie najwyższej, którą ustanowiono. Jeżeli posiadacz nie chce zadość uczynić temu wezwaniu, wówczas może polityczna władza krajowa zapasy sprzedać na rachunek i koszt posiadacza; cenę sprzedaży winna ustanowić polityczna władza krajowa ostatecznie po wysłuchaniu rzeczoznawców z uwzględnieniem ceny najwyższej, jakoteż dobroci towaru i jego użyteczności.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do mączki ziemniaczanej, sprowadzanej z zagranicy celnej.

§ 5.

Za przekroczenia postanowień rozporządzenia niniejszego i przepisów, wydanych na jego podstawie, będą polityczne władze pierwszej instancji karały osoby, zajmujące się sprzedażą, grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 3. lutego 1915.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.